

Panel I: At overvinde geopolitik: Hvorfor et P-5-topmøde er presserende nødvendigt nu

Hovedtale af Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets stifter og internationale præsident

Se alle fire paneler her.

Ordstyrer Dennis Speed dedikerede konferencen til to af LaRouchebevægelsens langvarige medlemmer, Ted Andromidas og Phil Rubinstein, der døde for nyligt. Derefter blev der afspillet en video med et uddrag af en tale af Lyndon LaRouche (1922-2019).

DENNIS SPEED: For at påbegynde vores første panel i dag er det mig en ære at introducere Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og præsident for Schiller Instituttet.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg hilser jer, hvor end I befinder jer på Jorden, og lad mig i dette meget farlige øjeblik i historien fortælle jer om formålet med denne konference. Hvis menneskeheden skal formå at overvinde den nuværende trussel mod vores eksistens, så må denne konference – samt mobilisering af netværk over hele verden, som er i kontakt med os – skabe en vigtig intervention, der kan trække verden tilbage fra afgrundens rand, atomkrigens afgrund, og dermed –

og dette er ikke en overdrivelse – den mulige udslettelse af den menneskelige art!

Formålet med denne konference i Schiller Instituttet er at foreslå koncepter og løsninger til den indeværende hidtil usete krise. Vi har – som aldrig før – en kombination af en pandemi, der er ude af kontrol, hungersnød, den største økonomiske krise siden afslutningen af 2. verdenskrig, et verserende finansielt sammenbrud og – mest fatalt – risikoen for en ny verdenskrig, samt, sidst men ikke mindst, en dyb kulturel krise. På grund af den enorme størrelsesorden af disse forbundne kriser, kan der ikke være separate løsninger for disse problemer, eller delvise aspekter heraf. Hvad, der er behov for, er et helt nyt paradigme, en løsning på et højere niveau end det, hvorpå alle disse kriser brød ud. Vi er nødt til at skifte til et nyt niveau for tænkning; noget, som Nikolaus Cusanus kaldte »Coincidentia Oppositorum«, modsætningernes sammenfald.

Hvorfor befinder vi os på randen af krig, og hvorfor kan den nuværende konfrontation meget hurtigt blive en ny verdenskrig? Det korte svar er, fordi det britiske imperium hellere risikerer udslettelsen af den menneskelige art end at lade imperiet erstattes af et system med suveræne republikker. Lige siden præsident Trump til deres overraskelse vandt valget i 2016, har et ubarmhjertigt kupforsøg udfoldet sig, tilskyndet af MI6 i samarbejde med Obama-administrationens efterretningsapparat. Russiagate, som vi vil høre om fra [fhv. teknisk chef for USA's Nationale Sikkerhedsagentur NSA] Bill Binney, en indsats for en bedragerisk rigsretssag, og et igangværende oprør fra dem, som Trump selv benævner det militær-industrielle kompleks og »den dybe stat« – herunder med voldelige optøjer.

Ikke alene lovede Trump i 2016, at han ville arbejde for at

genoprette forholdet til Rusland – hvilket Russiagate som helhed var designet til at modvirke – men fra Det britiske Imperiums synspunkt var hans præsidentembede et uheld, som aldrig skulle have været tilladt. Tag i betragtning, hvad I netop har hørt i videoklipet med Lyndon LaRouche, hvilket stadig er sandt i dag. Det grundlæggende strategiske spørgsmål i dag er, at der i det væsentlige er to politikker, som står i grundlæggende modsætning til hinanden: Den ene er Det britiske Imperium og den anden er forbundet med principperne i USA's uafhængighedserklæring og indledningen til USA's forfatning.

Den grundlæggende konflikt

Hele historien igennem de sidste 250 år i den såkaldt vestlige verden og derudover skal ses i perspektivet af denne grundlæggende konflikt. Det britiske Imperium forligede sig aldrig med tabet af deres mest dyrebare koloni. De forsøgte at vinde den tilbage med krigen i 1812, samt i borgerkrigen, hvor Storbritannien åbenlyst var allieret med Sydstaterne. Efter at de indså, at de ikke kunne vinde Amerika tilbage militært, besluttede de at undergrave det amerikanske etablisement for at få dem til at vedtage modellen for Det britiske Imperium fra det britiske Round Table og Fabian Society til H.G. Wells' »Open Conspiracy« og læren fra William Yandell Elliott, mentoren for et helt samfund af anglofile fra Kissinger til Samuel Huntington og Zbigniew Brzezinski. Med administrationerne under Bush junior og senior samt Obama – Clinton var i det mindste opmærksom på problemet – lykkedes den britiske overtagelse af amerikansk politik endelig. »Project for a New American Century« (Projektet for et nyt amerikansk århundrede), PNAC, var etablisementets svar på Sovjetunionens sammenbrud og havde sigte på endelig at realisere Bertrand Russells utopi for et verdensimperium: en unipolar verden, hvor alle genstridige regeringer efterfølgende skulle elimineres gennem farvede revolutioner,

regimeskifte, interventionistiske krige eller direkte mord, som i tilfældet med Gaddafi.

Og her var så Trump, der ønskede at normalisere forholdet til Rusland, afslutte de uendelige krige, bringe de amerikanske tropper hjem, og som i starten af hans periode endda talte om venskab med præsident Xi Jinping.

Der er også andre udtryk for det samme forsøg på at etablere en unipolær verden. I løbet af de seneste år og måneder har der i stigende grad været en acceleration i geopolitiske konfrontationer med Rusland og Kina, der sigter mod at isolere Rusland og inddæmme Kina, regimeskifte imod præsidenterne Putin og Xi Jinping, samt fuldstændig økonomisk afkobling fra Rusland og Kina – til trods for de strategiske realiteter – for at tvinge verden tilbage under den unipolære »regelbaserede« orden, der køres under kontrol af det angloamerikanske »særlige forhold«.

Det seneste aspekt af dette er operationen omkring den påståede forgiftning af Navalny med den kemiske nervegift Novichok – berømt fra Skripal-sagen – som angiveligt dokumenteret af et specielt laboratorium i det tyske forsvar i samråd med det britiske laboratorium i Porton Down, Salisbury, som spillede en meget mærkelig rolle i Skripal-affæren. Forskerne bag udviklingen af Novichok, Leonid Rink og Vladimir Uglev, sagde grundlæggende, at hvis der var brugt Novichok, ville Navalny være død, og alle andre mennesker, der havde haft kontakt med ham, ville være blevet forurenede. Så det er totalt latterligt. Hvis Putin ville have Navalny dræbt, hvorfor skulle han så lade flyet lande i Omsk? Hvorfor ikke bruge tiden på hospitalet der til at dræbe ham? Hvorfor ikke nægte ham at blive fløjet til Tyskland?

En meget tvivlsom rolle i dette spilles af »Cinema for Peace Foundation«, der betalte for et special-team af læger og hyrede et dyrt chartret fly i flere dage. Hvis man ser på, [hvem der sidder i] den internationale komité for denne organisation, finder man Gary Gasparov, David de Rothschild, brødrene Klitschko, Joschka Fischer og andre. Af en eller anden grund bragte Merkel denne sag op på EU- og NATO-niveau. Berygtede høge som Norbert Röttgen, krævede øjeblikkeligt – som en vred, knurrende hund, der blev sluppet løs – »Lad os nu ophæve Nordstream II«.

Så hvis man ser på »cui bono« (hvem har gavn) i denne sag, er det tydeligvis ikke Putin. Det gavner klart den side, der ønsker økonomisk afkobling fra Rusland og Kina. At afkoble Rusland og ramme Tyskland på samme tid.

Forhøjet international spænding

Igennem de seneste uger har der været en acceleration i antallet af militære flyhændelser, der var tæt på at udvikle sig til ulykker, hvilket er et udtryk for den øgede internationale spænding. Et par eksempler ud af mange:

Et amerikansk kampfly kom ind i luftrummet i det nordlige Kina, hvor PLA (People Liberation Army, den kinesiske hær, red.) holdt en øvelse med skarp ammunition. Kineserne reagerede ved at opsende to missiler fra to forskellige steder til i det sydkinesiske hav. I forbindelse med en NATO-øvelse, der blev afholdt samtidigt i alle NATO-medlemslandene, fløj B-52-bombefly over Østersøen og blev stoppet af en skarp »intercept« af to russiske Su-27-kampfly. Der var også »intercept« af et RC-135 rekognosceringsfly over Sortehavet. Der blev også opsendt et russisk MiG-31-kampfly fra Nordflåden for at afskære et P-3C Orion maritimt patruljefly fra det norske luftvåben over Barentshavet. Rusland har rapporteret om

et dusin sådanne begivenheder på en måned.

Nogle af disse »intercepts« var på meget tæt hold. Hvis der bliver begået en menneskelig fejl, kunne det øjeblikkeligt udløse en større optrapning. Folk skal reflektere over det faktum, at hvis verdensfreden på nuværende tidspunkt afhænger af en pilots flyveevner, befinder vi os i store problemer.

Husk på, at alt imens alt dette finder sted, males fjendebilledet af Rusland og Kina hver dag i stadig mere uhyggelige farver, og virkeligheden vendes på hovedet; en farvet revolution og et nazistisk kup påbegyndt af Obama, Biden og Victoria Nuland mod Ukraine fordrejes til en fortælling om, at »Rusland ændrer grænserne til Krim med magt«; Putin forgifter sine modstandere; Kina er ansvarlig for spredningen af coronaviruspandemi og den økonomiske skade forårsaget af nedlukninger; kineserne står bag optøjer i amerikanske byer. Hvor kommer alt dette fra?

De økonomiske udviklingsplaner af Xi og LaRouche

I september 2013 i Kasakhstan annoncerede præsident Xi Jinping politikken for Den Nye Silkevej, som hurtigt skulle blive det største infrastrukturprogram i historien. Schiller Institutet offentliggjorde straks derefter en 360-siders rapport, »Den nye silkevej bliver til verdens-landbroen«, en opdatering af vores økonomiske platform gennem 40 år om, hvordan man overvinder fattigdom og underudvikling i udviklingslandene. Vi var meget begejstrede, fordi der var store lighedstræk mellem Xi Jinpings politik og livsværket fra min afdøde mand, Lyndon LaRouche, og vores bevægelse, som allerede i 1975 foreslog at erstatte IMF med Den Internationale Udviklingsbank, idéen om at have en reel udviklingspolitik i udviklingslandene.

LaRouche nedsatte allerede i 1973 en biologisk arbejdsgruppe

til at undersøge, hvordan IMF-betingelserne – ved at sænke levetidsstandarden for hele generationer over en lang periode – ville øge faren for en genopståen af gamle og opståen af nye sygdomme, såsom den nuværende pandemi.

Han udviklede Oasis-planen for Sydvestasien i 1975. Vi udarbejdede en første udviklingsplan for Afrika i 1976. I 1982 arbejdede vi med Mexicos præsident López Portillo på en plan for at udvikle Latinamerika. En 40-årig udviklingsplan til udvikling af Indien. Det strategiske forsvarsinitiativ i 1983, som var et koncept for at overkomme militærblokkene – NATO og Warszawa-pagten – samt at udnytte den hertil forbundne videnskabelige udvikling til en gigantisk teknologioverførsel til udviklingslandene. Rapporterne »Den Productive: Trekant Paris-Berlin-Wien« (1988) og »Den Eurasiske Landbro« (1991) indeholdt de mange versioner af LaRouche's genopretningsprogram, herunder hans forskellige programmer til genopretning af USA, som fremført i forbindelse med hans præsidentkampagner.

I Lyndon LaRouches opfattelse af fysisk økonomi er tanken, at den eneste kilde til rigdom er individets kreativitet. Opdagelsen af nye universelle fysiske principper anvendt som videnskabelig og teknologisk fremskridt i fremstillingsprocesserne, hvilket leder til en forøgelse af arbejdskraftens produktive evne og kapacitet. Dette kræver en voksende befolkning, en større grad af arbejdsdeling, en stigning i den relative potentielle befolkningstæthed samtidig med stadigt højere energigennemstrømningstætheder.

En sådan opfattelse af økonomien vedrører naturligvis menneskebilledet. Menneskeheden ses som den hidtil eneste kendte kreative art i universet. Menneskelig kreativitet er den mest magtfulde geologiske kraft i et anti-entropisk univers under udvikling. Og det er denne kraft, der

fremskynder denne udvikling på anti-entropisk vis.

Med Xi Jinpings Nye Silkevej er verdens næststørste økonomiske magt nu i overensstemmelse med denne idé om, at overvinde underudviklingen i udviklingslandene. Dermed trækkes der også tråde tilbage til Franklin Roosevelts hensigt og hvad det oprindelige Bretton Woods-system kunne være blevet til, hvis ikke Roosevelt var død i utide. Idéen om, at fred i verden som helhed kun er muligt, hvis alle menneskers levestandard forøges.

Dette var kontroversen mellem Roosevelt og Churchill; at stille det amerikanske system for politisk økonomi til hele verdens rådighed, i modsætning til det britiske koloniale system med dets opretholdelse af de øverste klassers privilegier på bekostning af flertallet af befolkningen – såvel de britiske undersåtter som dem, der blev underlagt i kolonierne.

Det var forbløffende: Snart udvikledes det største infrastrukturprogram i verdenshistorien nogensinde. Med en enorm udviklingshastighed havde man snart seks store økonomiske korridorer, togforbindelser, dæmninger, broer, industri-parker. I starten af 2017 var der mere end 130 bilaterale og regionale transportaftaler, 365 internationale vejruiter, 4200 direkte flyvninger, der forbinder Kina med 43 Bælte og Vej-lande og 39 godstogsruiter mellem Kina og Europa. I april 2017 besøgte præsident Xi Mar-a-Lago, og i maj 2017 afholdtes Bælte og Vej-Forum, som jeg var så heldig at deltage i. Og jeg oplevede, hvad der var sket. Hvordan verden havde ændret sig og blev inspireret af ånden i Den Nye Silkevej.

Hvad denne ånd indebærer, er et perspektiv for udviklingslandene om for første gang at overvinde

underudvikling. Det er muligheden for at overvinde geopolitik ved at lægge et win-win-samarbejde mellem suveræne nationalstater på bordet. Kina agtede eksplicit ikke at erstatte USA som en hegemon, men at respektere den anden parts sociale system, ikke-indblanding i de interne anliggender. En vision om den ene menneskehed og Xi Jinpings opfattelse af et fællesskab omkring menneskehedens fælles fremtid.

I mellemtiden har der været gentagne tilbud fra Kina om at åbne Bælte og Vej-Initiativet for alle; at have win-win-samarbejde. De har gentagne gange tilbudt USA et stormagtsforhold. Det kom, der aldrig rigtigt et svar på. I november 2017 aflagde Trump et besøg i Beijing – det, som kineserne kaldte et »statsbesøg-plus« – med tilbuddet om et fuldstændigt indblik i Kinas 5000 år gamle historie. Præsident Trump talte på det tidspunkt mange gange om »Min ven, præsident Xi Jinping«.

Det Britiske Imperium slår tilbage

Alt dette fandt sted, og der var så godt som ingen dækning af Den Nye Silkevej i de store massemedier i over fire år! Men bag denne mur af tavshed foretog det militærindustrielle kompleks forberedelserne til en komplet geopolitisk modreaktion. Hvad, der udviklede sig, var et vildt og voldsomt modangreb – af kræfter i Det britiske Imperium – for at forhindre, at »den internationale orden efter 2. verdenskrig« – dvs. opretholdelsen af den koloniale, malthusianske kontrol over udviklingssektoren, og principperne om den »regelbaserede orden« – ville blive undermineret ved, at Rusland og Kina tilbød dem adgang til industriel og videnskabelig udvikling såsom atomkraft, infrastruktur, eller endda at springe til de mest avancerede teknologier ved at tilslutte sig »Rum-Silkevejen«.

I december 2017 var der offentliggørelsen af den amerikanske nationale sikkerhedsstrategi NSS under ledelse af H.R. McMaster, den daværende fungerende nationale sikkerhedsrådgiver, som for første gang på en meget skarp måde definerede Rusland og Kina som geopolitiske rivaler, og udtaler:

»Kina og Rusland udfordrer amerikansk magt, indflydelse og interesser og forsøger at udhule amerikansk sikkerhed og velstand. De er fast besluttet på at gøre økonomierne mindre frie og mindre retfærdige, at udvide deres militær og at kontrollere information og data for at undertrykke deres samfund og udvide deres indflydelse«.

NSS-doktrinen krævede en genovervejelse af politikken i de foregående to årtier. Dette refererer til accepten af Kina i Verdenshandelsorganisationen WTO og Fukuyamas erklæring om »historiens afslutning« – troen på, at ved at integrere Rusland og Kina i de vestlige institutioner, så ville de til sidst tilslutte sig den liberale model for økonomi og det vestlige demokrati. I stedet udviklede Kina en model meget tættere på det originale amerikanske system: En meget dirigistisk politik med kinesiske karakteristika – men genoplivede samtidigt Kinas 5.000-årige historie. NSS-doktrinen antog, at »Deres inklusion ville gøre dem til godartede aktører og pålidelige partnere. I det store og hele viste denne forudsætning sig at være falsk«, konkluderes det.

Tilbuddet fra Bælte- og Vej-Initiativet (BRI) til udviklingslandene – og endog de EU-medlemmer, hvis økonomiske udvikling er blevet undertrykt af EU-Kommissionen, såsom de øst- og sydeuropæiske lande – om at deltage i BRI-projekterne, blev betragtet som »at skabe indbyrdes splid mellem vores allierede og partnere«. Dette ville alt sammen underminere amerikanske fordele, og derfor vil USA's opgave være at

»sikre, at amerikansk militærs overlegenhed varer ved«.

Rusland og Kina blev betragtet som en langt mere alvorlig trussel mod USA end global terrorisme. De »udvikler avancerede våben og kapaciteter, der kan true vores kritiske infrastruktur og vores kommando- og kontrolinfrastruktur«. Kina og Rusland kaldes »revisionistiske magter«, idet det hævdes, at Kina ville forsøge at fordrive USA fra Indo-Stillehavs-regionen, udvide rækkevidden af sin statsdrevne økonomiske model og omorganisere regionen til sin egen fordel.

Og Rusland – hvilken forbrydelse – »søger at genoprette sin stormagtstatus« (efter at Jeltsin med succes havde samarbejdet med det vestlige oligarki for at gøre Sovjetunionen til et tredje verdens råvareproducerende og eksporterende land, og blev fornærmet af Obama som værende blot en »regional magt«. De beskylder Rusland for at forsøge at genoprette »indflydelsessfærer nær dets grænser«, fordi de ønskede at udvide NATO op til Ruslands grænser. Dette blev betragtet som generende.

Kort sagt: »de bestrider vores geopolitiske fordele og forsøger at ændre den internationale orden til deres egen fordel«. Derfor konkluderer dokumentet, at USA og dets allierede skal bevare den militære overmagt, og overbevise modstanderne om, »at vi kan og vil besejre dem – ikke bare straffe dem – hvis de angriber USA«.

Farlige ændringer i militærdoktriner

Blot en måned senere, den 19. januar 2018, annoncerede Pentagon »National Defense Strategy«, et dokument, der stadig er klassificeret; denne gang under ledelse af forsvarsminister

James Mattis. Det hævder:

»Det er i stigende grad klart, at Kina og Rusland ønsker at forme en verden, der er i overensstemmelse med deres autoritære model, idet de får vetoret over andre nationers økonomiske, diplomatiske og sikkerhedsmæssige beslutninger«.

Dokumentet understreger opbygningen af et militært beredskab til »en mere dødbringende fælles styrke«, der prioriterer beredskab til krig, afskrækker aggression i tre nøgleregioner – Indo-Stillehavet, Europa og Mellemøsten – modernisering af nøglekapaciteter, herunder atomstyrker, krigskamp-evner i rummet, cyberspace, kommandokontrol og efterretningsystemer, missilforsvar osv.

I februar 2018 fulgte Nuclear Posture Review (NPR), der viderefører Obama-administrationens modernisering af atomvåbnene indenfor alle tre ben af »triaden« og tilføjede »supplementer«, som inkluderer udrulningen af sprænghoveder med lav sprængkraft, hvilket de hævder, ikke vil reducere tærsklen til atomkrig – som alle ved, at det gør – men som de hævder, vil hæve denne tærskel – og udstyre et mindre antal Trident ubåde med sådanne sprænghoveder med lav sprængkraft og også hav-lancerede krydsermissiler med atomsprænghoveder.

Med frigivelsen af disse doktriner skete der også pludselig et skift i alle større transatlantiske tænketanke, som havde ignoreret BRI i fire år. Nu vedtog de alle linjen om, at Kina bliver den strategiske rival.

I februar 2018 udsendte den tyske tænketank MERICS en undersøgelse kaldet »Authoritarian Advance« (autoritativ

fremgang), som, i tråd med amerikanske tænketanke, pressede på med linjen om, at Kina er et autoritært land; Silkevejen er bare en gældsfølde; det sociale kreditsystem spionerer på egen befolkning. Dette er optrappet til den indeværende forstærkede McCarthyisme vendt mod kinesiske studerende, professorer, medier og diplomater i USA.

En måned senere, den 1. marts, annoncerede præsident Putin nye atomvåbensystemer, det hypersoniske Avantgardmissilkompleks, det hypersoniske Kinzhal-krydsermissil, et nyt interkontinentalt missil med en hastighed på 20 gange lydens hastighed med fremragende manøvreedygtighed, og som derfor kan udmanøvrere alle eksisterende luftforsvar og missilforsvarssystemer og gøre dem overflødige, herunder atomdrevne krydsermissiler, hurtige drone-ubåde og laservåben.

I de to et halvt år siden har USA's forsvarsministerium gennemgået en total omorganisering i henhold til de nævnte doktriner. De tilføjede en ubåd med ballistisk missil i Ohio-klassen, som nu inkluderer et eller flere missiler, bevæbnet med W76-3-sprænghoveder med lav sprængkraft og atomvåbenbærende B-52-bombefly, der flyver inden for rækkevidden af russisk og kinesisk luftforsvar. En amerikansk rumkommando blev etableret, og en amerikansk rumstyrke blev oprettet. Rumdoktrinen gør det klart, at målet er amerikansk dominans for at forhindre Kina i at definere nye regler i rummet. Den nye øverstbefalende for US Space Force, hærgeneral James Dickinson, sagde i en nylig tale:

»Selvfølgelig vil vi forsøge at undgå konflikter, men for at gøre det helt klart: Hvis afskrækkelse ikke lykkes, er vores ordre klar. Vi vil vinde. Jeg vil koncentrere mig om at udvikle, fremme og acceptere en kultur med rumkrig«.

Alle disse forandringer i militærdoktrin skete i tæt koordinering med briterne. Flere uger efter at NPR blev frigivet, var den britiske minister for de væbnede styrker, Mark Lancaster, i Washington og understregede, at NPR's politik, NSS, NDS, også var den britiske regerings politik, og at de to programmer var tæt afstemt med stærk vægt på modernisering af alle disse stridskræfter.

Ud over Pence, der holdt den første store anti-Kina-tale i henhold til disse idéer i 2018, er det Bolton, om hvem Trump korrekt sagde, at hvis han ikke havde smidt ham ud, ville sjette verdenskrig allerede være indtruffet, FBI's direktør Christopher Wray, National sikkerhedsrådgiver Robert O'Brien, direktør for handels- og fremstillingspolitik Peter Navarro, justitsminister William Barr, og især udenrigsminister Michael Pompeo, der har stået i spidsen for kampagnen mod Kina.

Pompeo, der i begyndelsen af juli i år i London mødtes med de selvsamme britiske kredse, der indledte russiagate-historien og kuppet mod Trump, tweetede, at det er »fantastisk at være tilbage i London for at bekræfte »det særlige forhold«, som vi deler med vores nærmeste allierede«. Pompeo satte sig derved åbenlyst i selskab med Kissinger, som den 10. maj 1982 fremsatte disse berygtede bemærkninger i Chatham House: »Som national sikkerhedsrådgiver holdt jeg det britiske udenrigsministerium bedre informeret og tættere engageret end det amerikanske udenrigsministerium«.

Går vi i søvne ind i Tredje Verdenskrig?

Så i betragtning af al denne militære sabelraslen og opbygning, herunder den nylige militære rapport fra Pentagon, som skildrer Kinas militære magt fuldstændigt ude af proportion i forhold til USA's fokus på den »asiatiske pivot«-politik, der har været på plads siden Obama administration, og

rækken af 400+ militærbaser, som USA har bygget i en ring omkring Kina, og NATO's nylige bestræbelser på at udvide sin globale politik til Indo-Stillehavet, går vi så i søvne ind i tredje verdenskrig?

Ja og nej.

Nej, fordi nogle af militærstrategerne åbenlyst nærer en illusion om, at en regional atomkrig kan vindes; hvilket Rusland igen og igen har advaret imod, og har designet sin egen militære doktrin med henblik på at ødelægge denne mulighed for enhver tænkende modstander. Dette blev gentaget den 2. juni i år, hvor Rusland igen offentliggjorde de betingelser, hvorunder det ville blive tvunget til at gå over til en politik med at bruge atomvåben først.

Ja, søvngængeragtigt, for som Lyndon LaRouche skrev i en artikel, hvori han diskuterede metoderne til den britiske manipulation af befolkningen i hele verden, »The Toynbee Factor in British Grand Strategy«:

»I en ordentlig republik (og lige nu har vi ikke en ordentlig republik) – hvilket kræfterne omkring Benjamin Franklin og George Washington forstod korrekt – er den største enkelte kilde til potentiel fare for republikken en slags fremmedgørelse af borgeren fra en rationel forståelse af de nationale politiske spørgsmål, som er fremherskende i USA i dag. Dette spiller, som vi snart vil demonstrere, direkte ind på Toynbee-syndromet«.

Se, det er i sandhed det største problem. At vi befinder os på randen af 3. verdenskrig; noget, der kunne udløses når som helst, og for hvilket, de militære doktriner er baseret på

illusioner om at kunne vinde en mulig regional atomkrig, og at krigen vil kunne stoppes, når der først er taget atomvåben i brug. Jeg tror, at alle, der har beskæftiget sig med skrifter fra sådanne personer som Ted Postol, klart kan se, at når man først har taget atomvåben i brug, så vil hele arsenalet blive brugt. Det er denne fremmedgørelse af den almindelige borger, der ikke er opmærksom på dette, ikke bekymrer sig om det, som gør folk så ekstremt modtagelige for Russiagates synkroniserede propagandakampagner. Og nu, med hensyn til Kina, som den systemiske modstander, og den samtidige internationale dæmonisering af såvel Trump som Putin og Xi.

Hvad må der gøres?

Vi er nødt til at vække folk op til den overhængende fare for tilintetgørelse. Vi er nødt til at mobilisere verden over for at topmødet med præsidenterne for de fem permanente medlemmer i FN's sikkerhedsråd finder sted i denne måned. Disse præsidenter og premierministre må vende tilbage til der, hvor Franklin D Roosevelt – som de alle tidligere har omtalt positivt – ikke var i stand til at realisere sin hensigt med den originale Bretton Woods-aftale. De skal erklære deres hensigt om at afslutte kasinoøkonomien, etablere en global Glass/Steagall-lov, etablere et Nyt Bretton Woods-kreditsystem for at tilvejebringe langfristede, lavt forrentede kreditter til genstart af økonomierne i de industrialiserede lande, og give kredit til et seriøst industrialiseringsprogram for udviklingslandene; hvilket naturligvis må starte med opbygningen af et moderne sundhedssystem i hvert eneste land på planeten, så denne og fremtidige pandemier kan besejres.

Undersøgelserne, som Schiller Instituttet udviklede, om hvordan »Den nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen« [Fig. 1] i kombination med et lynprogram til realisering af fusionskraft og et internationalt samarbejde om koloniseringen

af Månen og Mars [Fig. 2], som præsident Trump har understreget i sit Artemis-program, kan etablere den nye økonomiske platform, hvorved alle nationer kan drage fordel af en højere produktivitet i økonomien.

Den reelle velstand, som vil blive skabt af sådanne stormskridt i produktivitet, vil meget hurtigt kompensere for de angivelige tab forårsaget af et stop for stadigt større våbenhandel. Men i modsætning til sidstnævnte vil det øge samfundets reelle velstand i stedet for den slags primitiv akkumulering af den fysiske økonomi, forårsaget af den militære opbygning.

Når der først er enighed om at erstatte geopolitisk konfrontation med win-win økonomisk samarbejde til menneskehedens fælles bedste, findes der et grundlag for en ny sikkerhedsarkitektur. Præsident Trump har gentagne gange udtalt, at han betragter en ny aftale om atomvåben med Rusland som det største udestående problem i verden. Topmødet bør derfor bekendtgøre, at det er hensigten at forlænge den nye START-traktat, samt atter at bekræfte princippet om at udelukke atomkrig.

Verden står helt klart ved en korsvej, og det er op til disse fem ledere at sikre, at der ikke vælges en blindgyde, der fører til den egentlige afslutning på historien.

Tag ikke det værste, men det bedste fra alle store kulturer

Vi er nødt til at tilføje endnu en dimension. Vi må afvise den afstumpede populærkultur, som alle imperier til alle tider har brugt til at fordumme befolkningen, hvor man kontrollerer den ved at fornedre deres impulser, præcis ligesom romerne gjorde

ved at lade masserne samles for at se drab i cirkus og blive medskyldige i beslutningen om, hvorvidt gladiatorerne skulle leve eller dø. Og vi må drage vores konklusioner af det faktum, at Biden afslørede fordærvet af hans egen modkultur ved at forsøge at gøre sig mere attraktiv ved at samarbejde med sådanne »stjerner« som Cardi B, hvis video, WAP (Wet Ass Pussy), afslører et menneskesyn, som oligarkiet er mere end glade for at befolkningen har, fordi en befolkning, der er så fornedret, aldrig vil udfordre deres magt.

Hvis menneskeheden skal undslippe den truende katastrofe, har alle store kulturer i verden brug for at frembringe deres bedste traditioner, de højeste idéer fra deres filosoffer og digtere, deres komponisters mest forædlede kompositioner, de smukkeste kunstværker indenfor maleri, skulptur og arkitektur. Vi bør alle blive inspireret af de skatte, som menneskeheden hidtil har produceret og begynde at tænke som patrioter og verdensborgere som en helhed. Ikke kun på planeten Jorden, men som medlemmer af den samme art, der snart vil bo sammen i en beboelse på Månen og en by på Mars. De fem ledere på det kommende topmøde må have modet til at formidle en storslået vision om fremtiden for den menneskelige art, for de millioner af genier, der endnu ikke er født, og som de er nødt til at beskytte ved at skabe et nyt paradigme i internationale relationer. Og de må tænke og handle på niveau med »Coincidentia Oppositorum«, modsætningernes sammenfald.

Afslutningen

Helga Zepp-LaRouche afsluttede det første panel som følger:

»Som svar på spørgsmålet fra Virginia om, hvordan vi kan få folk til at se til stjernerne og løfte sig op over den nuværende fornedrende kultur, og jeg synes virkelig, at det er

det vigtigste spørgsmål af alle, for det er min absolutte overbevisning, at enhver politik, uanset hvad den måtte være, udgår fra folks menneskesyn. Hvis man har et fornedret menneskesyn, eller hvis man tror, at kun nogle mennesker tilhører en elite, eller at andre mennesker kan betragtes som kvæg, der kan decimeres, som heloterne i Sparta eller slaverne i Rom, så dikterer dette menneskesyn alle aspekter af ens politik.

»Så derfor mener jeg – i kombination med dette P-5 eller topmøde mellem fire stormagter, uanset hvilket det måtte være – at der er behov for et topmøde. Hvad der er brug for, hvad der absolut må inkluderes, er en renæssance af klassisk kultur. Dette er meget vigtigt, og jeg har nævnt det allerede, men jeg ved, at mange afroamerikanere synes, at hun er en stor stjerne, denne Cardi B. Men for mig er dette den absolutte inkarnation af slaveri, at acceptere en fornedret sindstilstand, og hvad vi i stedet har brug for – og jeg ved, at folk er meget ejendommelige med hensyn til deres musiksmag – men vi er i Beethoven-året (Beethovens 250-års fødselsdag, red.), og hvis man sammenligner den slags musik med den absolut ophøjende, forædlende ånd fra Beethoven og mange andre klassiske komponister – så burde det være indlysende, at hvis menneskeheden ikke løfter sig ud af dens nuværende tilstand nu, ved at gå tilbage til de største traditioner i hver kultur, så tror jeg ikke vi vil nå det.

På den anden side er stor kultur absolut tilgængelig, og i morgen vil vi høre en smuk opførelse af sådan musik, og jeg vil gerne have folk til at reflektere over, at vi ikke løser disse problemer, med mindre vi ændrer den måde folk tænker på. Jeg er enig med Friedrich Schiller – og det er grunden til, at Schiller Instituttet er opkaldt efter ham – at det kræver stor klassisk kunst for at gennemføre æstetisk uddannelse, moralsk forädling af mennesker. Jeg kan fortælle jer, at hvis man ser

på nutidens unge mennesker; hvis ikke vi forbedrer dem moralsk, hvis vi ikke gør noget, har vi ikke et snebolds chance i helvede for at komme ud af denne krise. Så spørgsmålet om kultur er den absolutte forudsætning for at løse alle disse kriser«.

Se alle fire paneler her.